

havde set, at der staar i § 1: „paa Sotog“; det Udtryk, der er brugt, „Jurisdiktionschefen“, kan i dette Tilfælde ikke finde Anvendelse i Marinen. — Det Stadium, paa hvilket der efter Forslaget skal bestilles en Forsvarer, nemlig mellem Krigsforsjøret og Krigsretten, findes som tidligere paapeget heller ikke i Marinen. Ærede Medlemmer vide, at den kombinerede Ret bestaar af Auditøren, Præsæs og et efterhaanden formindsket Antal Medlemmer. Normalt besættes Retten med et Antal af 6 Medlemmer og Auditøren, men den kan funktionere, naar der blot er Auditøren og 2 Medlemmer. I disse Tilfælde er det en meget lille Ret; naar der ingen disponible Officerer er, samles den kombinerede Ret, kun bestaaende af en Auditor, en Præsæs og en Officer, medens der i Landetaten ikke kan ned sættes en Krigsret, uden, at den har det reglementerede Antal af 12 Medlemmer, inddelte i Klasser, saaledes at to og to stemme sammen, og saaledes, at den ældste Stemme i hver Klasse er afgørende, naar Meningerne ere forskellige. Det er imidlertid blevet saa nøje udviklet af et æret Medlem, der er den første Saglundskab i denne Retning, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa. Altsaa med Hensyn til selve Lovforslagets Affattelse er jeg fuldstændig enig med den ærede sidste Taler i, at skal det blive til en Lov, der gælder baade for Hær og Flaade, maa det underkastes en meget omhyggelig Revision, idet det i sin nuværende Skikkelse ikke kan bruges i Flaaden.

Madsen-Nygdal: Det foreliggende Lovforslag er jo, som bekendt, blevet enstemmig vedtaget ved 3dje Behandling i det andet Ting; alle Partier, alle Afstigninger have mere eller mindre ydet Forslaget deres Anerkendelse, i hvert Fald den Anerkendelse, der ligger i at vedtage et Lovforslag ved 3dje Behandling. Efter den Enstemmighed at domme, skulde man jo antage, at det var et udmærket Forslag, der i det hele taget havde let ved at gaa igennem Rigsdagen og ogsaa let ved at gaa igennem dette Ting. Men de Udtalelser, der ere faldne i Dag fra de to ærede Talere, som have haft Ordet, tyde jo ikke paa, at det er et saadant udmærket Forslag. Den første ærede Taler (Steffensen) betegnede ogsaa Forslaget saaledes, at han ikke troede, at det vilde være til nogen Nytte som Helhed; det havde ikke blot meget betydelige Mangler og trængte til betydelige Forandringer, men han troede ikke, det vilde gøre nogen Nytte som Helhed. Naar jeg skal sige min Mening om Forslaget, er det den, at jeg heller ikke tror, at

det er af særdeles stor Betydning, jeg tror endogaa, at Forslaget, som det foreligger, har meget ringe Betydning. Ikke des mindre staar jeg saaledes, at jeg ikke vilde finde Anledning til at modsætte mig Sagens Fremme, jeg vilde endogaa kunne stemme for Forslaget ved 3dje Behandling omtrent med det Indhold, som det har, naar der ikke kan naas videre. Men, efter hvad jeg kan skønne, vækker Forslaget ikke synderlig vidt. Efter de foreliggende Oplysninger er Antallet af Krigsretssager gennemsnitlig henved 300 aarlig; Af disse 300 vil omtrent $\frac{1}{6}$ eller mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{8}$, altsaa omtrent 50, falde ind under Bestemmelserne i denne Lov. Det er altsaa ikke noget stort Antal Sager, der i det hele taget, falde ind under denne Lov, og den vil altsaa, som sagt, ikke saa nogen stor Rækkevidde.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale Bemærkninger, der ere faldne baade her og navnlig i det andet Ting, om, at der kan være Sandsynlighed for, at Lovforslagets Gennemførelse vilde gøre Tilstanden næsten værre for de tiltalte, end den er for Djeblisset. Man har paaberaabt sig, at der i Militæretaten vises en sjælden Humanitet over for de tiltalte, Auditøren føler sig mere som de tiltaltes Forsvarer, end som deres Angriber, og der er Fare for, naar man vil bestikke et saadant selvstændigt Forsvar for tiltalte, at denne snarere vil tabe end vinde derved. Den Betragtning skal jeg ikke komme ind paa, jeg skal lade den staa hen, men gaa over til at omtale en anden Betragtning, som ogsaa er gjort gældende i det andet Ting, ifølge hvilken Stillingen for de tiltalte ogsaa skulde blive værre. Naar der nemlig blev bestikket en særlig Forsvarer for tiltalte, vilde Auditøren derefter føle sig kaldet til at være Aktor, han vilde føle sin Stilling som udelukkende Anklager. Da jo nu Forholdet er saaledes, at han paa en vis Maade er Meddommer — i hvert Fald skal forelægge Sagen for Krigsretten — vil man sige, at hans Stilling som Aktor ikke let vilde kunne være uden Indflydelse paa hans Dommervirksomhed. Jeg skal ikke nægte, at jeg finder, at denne Betragtning ikke har saa lidt paa sig.

Den væsentligste Indvending, der er gjort imod Lovforslaget, ogsaa her i dette Ting, er denne, at Lovforslaget ikke tillige omfatter en Appelinstant. Den første ærede Taler, det 2de kongevalgte Medlem (Steffensen), som havde Ordet her i Dag, udtalte, at Lovforslagets svageste Punkt var Manglen af en Appelinstant. Han havde mange Indvendinger at gøre mod Lovfor-